

ŠTEV.
9-10

• VERŠKI LIST ZA MLADINO •

1940—1941-XIX

Ekscelencja Visoki Komisar Emilio Grazioli med šolsko mladino, ki čaka na zdravniški pregled.

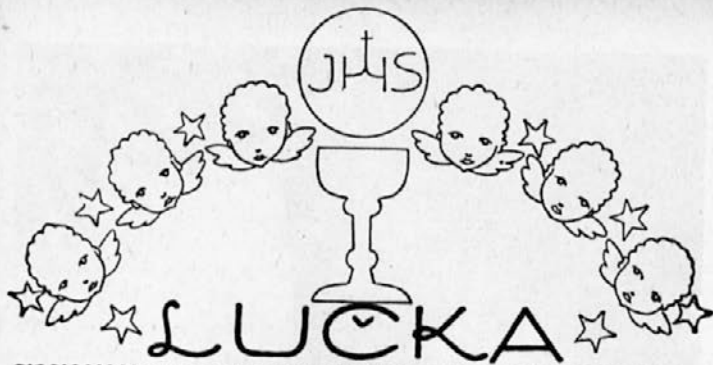
Ljubljanska pokrajina

Predragi otroci! Gotovo ste že slišali, da so letos dne 11. aprila zasedle italijanske čete del slovenskega ozemlja. Vodstvo je bilo izročeno Nj. Ekscelenci Visokemu Komisarju Emiliju Grazioliju, ki je dne 3. maja sklical zastopnike Slovencev in jim prebral kraljevi odlok, v katerem se priključuje oni del slovenskega ozemlja, ki ga je zasedla italijanska vojska, Kraljevini Italiji. Tako je bila ustanovljena Ljubljanska pokrajina pod vrhovno oblastjo Rima.

S tem modrim odlokom, predragi dečki in deklice, nam je kraljevska italijanska vlada zagotovila narodni obstoj in nam pustila popolno versko svobodo.

Naj vam povem tudi to, da se je pripeljala v Ljubljansko pokrajino italijanska sanitarna kolona in je obiskala 21 slovenskih krajev. Zdravstveni strokovnjaki, ki potujejo s to kolono, imajo nalogo pregledati zdravstvene razmere našega naroda, zlasti mladine. Gornja slika nam predstavlja obisk Visokega Komisarja pri sanitarni avtokoloni.

Slovenska mladina čuti do italijanskih oblasti, ki ji posvečajo tako nežno skrb, globoko hvaležnost, saj bo pod varstvom megočne Italije mogla lepo napredovati v dušnem in telesnem oziru.

LETO VI.

MAJ-JUNIJ 1941-XIX.

ŠTEV. 9-10

Tvoj največji prijatelj.

Dobro veste, da je ljubi Jezus hodil pred mnogimi leti po svetu. Do svojega tridesetega leta je živel pri svoji božji Materi in redniku Jožefu v Nazaretu. Nato pa je zapustil mirno domačo hišico, si izvolil dvanajst apostolov in odšel z njimi med ljudi. Veliko dobrega jim je storil. Učil jih je in tolažil, če so bili žalostni, in bolnike je ozdravljajal. Govoril jim je o ljubem Bogu in vse jim je povedal, kaj naj storijo, da bodo dosegli nebesa. Ves dan je izvrševal dela ljubezni, zvečer pa je bil zato večkrat zelo utrujen. Učenci so mu prigovarjali, naj se odpočije, ker so bili pač v skrbeh za svojega Učenika.

Tako je bilo tudi nekega vročega poletnega popoldneva. Zmučen sedi Jezus sredi med apostoli, ki se pripravljajo, da bi Gospodu postregli s skromno večerjo. Naenkrat postane sveti Peter zelo pozoren. Zagleda namreč trumo žená z otroki, ki se bližajo. To so bile matere s svojimi malčki. Učenci spoznajo takoj, kaj nameravajo matere: rade bi pripeljale svoje otroke k Jezusu in prosile bi ga tudi, da bi jih blagoslovil. Isto so povedale tudi učencem, ki jim pa načrt ni bil prav nič všeč. Učenik je preveč izmučen in zdaj naj ga ta živahna množica še bolj izmuči? Ne, to ne sme biti! Že govorijo učenci materam: »Odidite domov! Učenik je preveč truden in mora počivati.« Toda

»Pustite otročičem, naj prihajajo k meni.«

še preden so mogle žene kaj odgovoriti, zazveni Zveličarjev jasni glas:

»Pustite otročičem, naj prihajajo k meni in nikar jim ne branite.«

Kako so se žene razveselile! Tudi učenci niso nič več ugovarjali, temveč pustili so presrečne matere z

otroki vred pred Odrešenika. Gospod pa je jemal malčke v svoje naročje, jim polagal roke na kodraste glavice in jih ljubeče blagoslavljal.

Srečni, presrečni otroci! Kdo bi si ne želel, da bi bil tedaj sredi med njimi? Toda prijatelji moji, ali niste tudi vi deležni tako velike sreče? Srečnejši ste, mnogo srečnejši! Zveličar vas sicer ne objema in ne pritiska na svoje srce, pa prihaja zato k vam prav v sredino vašega srca v sv. obhajilu. In kakor je tedaj vabil otroke k sebi, tako vas vabi tudi danes: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni.« Zato pa pazite, da boste svojega Odrešenika zares vredno prejekali. Gospod zahteva prav malo od vas: verovati morate vanj in ga zelo ljubiti.

Zveličar v gozdu.

Mala Jerica je bila na obisku pri svojem dedku in babici. Dedek je delal ves dan v svoji sobi, bil je namreč učen profesor. Kadar se je zvečerilo in je bil ves utrujen od dela, je povabil k sebi malo Jerico in jo peljal na sprehod v gozd. Deklica se je ves dan veselila tega sprehoda. Babica ni mogla iti z njima, ker so jo bolele noge. Bila je to potrpežljiva in pobožna gospa, ki je mnogo molila. Dedek pa ni nikoli molil. Jerica je nekoč vprašala babico: »Povej, zakaj dedek nikoli ne moli?« Bolna gospa je pogledala Jerico z žalostnim očesom: »Jerica, ne govori o tem, pač pa moli k ljubemu Bogu prav pogosto, da bi tvoj dobri dedek zopet začel moliti.«

Stari gospod profesor je bil dober in plemenit človek, ki pa je — žal — svojo vero izgubil. Nič več ni veroval v Boga in že dolgo vrsto let ni prestopil praga nobene cerkve. Če je torej storil mnogo dobrega, je storil zato, ker mu je pač ugajalo.

*

Bilo je lepega jesenskega večera, ko sta šla dedek in Jerica zopet na sprehod. Ne da bi zapazila, sta prišla v samotni gozd. Tedaj je nenadoma zazvončkljalo. Glas zvončka je moral biti čisto blizu. In res, tisti trenutek stopi izza temnega drevesa ministrant, kateremu sledi duhovnik, ki nosi na prsih Najsvetejše.

Jerici ni bil ta prizor nič novega; večkrat je že srečala na poti v šolo ali iz šole duhovnika, ki je nesel bolniku ali umirajočemu zadnjo popotnico. Navdušeno vzklikne: »Dedek, dedek, poglej, ljubi Bog je tam,« in že pade na kolena in potegne s seboj še dedka. Gospodu profesorju je bilo to zelo neprijetno, pa ni mogel storiti drugega, kot da je pokleknil.

Nedolžni koncert v poletni naravi.

Deklica je globoko sklonila svojo glavico in je klečala še nekaj časa potem, ko je duhovnik že odšel. Nato pa se je dvignila in je pogledala dedka s svojimi jasnimi očmi in je vzkliknila: »Dedek, kako lepo je bilo! Ljubi Bog je bil tu v gozdu. Ali veš, da bo kmalu prišel tudi k meni?«

Jerica je začela od prekipevajočega veselja skakati in ploskati z ročicami. Dedek pa ni nič rekel, ampak je samo poslušal, ko mu je Jerica dopovedovala, da bo smela spomladi prejeti Jezusa prvič v svoje srce.

*

Zares je prišla prelepa pomlad. Jerica, belooblečena nevestica, je pobožno čakala svojega dobrega ženina. Kmalu za Jerico je pokleknil k obhajilni mizi tudi gospod profesor.

Njegovo srečanje z Gospodom v gozdu je bila prva milost, kateri učeni mož ni zaprl svojega srca in mu je zato rodila spreobrnjenje.

Največja sreča.

*Da bi mogel biti
večna lučka pred oltarjem —
vedno smel bi govoriti
s Kristusom — Vladarjem.*

*Da ga ljubim, bi povedal
mu o ljubezni vdani
in ga ves presrečen gledal
v pozni noči, v uri rani.*

*Pa še stokrat večja sreča
me bo jutri doletela:
Vsa o ljubezni plameneča
duša bo Boga prejela.*

A. Gorogranec.

Prvič pod Marijinim varstvom.

Že več mesecev nas je g. katehet pripravljajal za vstop v Marijin vrtec. Vsi smo že nestrpno pričakovali dneva, ko bomo dobili na prsi svetlomoder trak z Marijino podobo kot znak Njenega pokroviteljstva nad nami. Lepa svetinjica na prsih, prijetno petje v cerkvi in lep praporček Marijinega vrtea, vse to nam že več dni ni dalo spati. V soboto popoldne smo že mnogo pred napovedano uro pričakovali pred spovednico g. kateheta. Bilo nas je, vsaj nam se je zdelo, kot listja in trave. Ko je prišel g. katehet, smo po vrsti poklekovali pred linico in se izpovedovali svojih grehov. Ni šlo ravno lahko, a šlo je.

Domov grede smo šli vse drugače kot po navadi. Nismo se preteпали, ne drug drugemu nagajali, ampak smo se razgovarjali, kako bomo drugi dan stopili v Marijin krog.

V nedeljo zjutraj smo se zbrali pri sv. maši in kot uvod v svoj praznik prejeli sv. obhajilo. Po sv. maši se je vršil sprejem v Marijin vrtec. V cerkvi, ki je bila skoraj nabito polna, je vladala grobna tišina, sredi katere je iz-

pred oltarja zadonel jasen, a vendar tako mil glas g. kateheta, ki je naznanil začetek sprejema. Gospod katehet je bral naša imena, mi pa smo hodili pred oltar. Naš korak je bil ponosen, čeprav morda neroden. Vsak je hotel iti lepše, vsak vzbuditi več pozornosti. Tudi male deklice so bile pogumne. Čeprav s sklonjenimi glavicami, so vendar šle po cerkvi, kakor da je njihova. In res, niso se motile. Cerkev je bila naša, cerkev je bila last Marijinih otrok. Ko smo bili vsi zbrani okrog obhajilne mize, je imel g. katehet kratek govor. Govoril je o Mariji, o Njenem življenju in Njeni ljubezni do njih, ki jo ljubijo, in do vseh stvari. Ko je končal, smo pokleknili in skupno molili posvetilno molitev. Nato nas je g. katehet v imenu Cerkve sprejel med Marijine otroke. Ob koncu je prišlo še to, kar smo že vsi težko čakali: svetlomoder trak s svetinjico in lepa spominjska slika.

Ko je bil sprejem končan, se je dvignil sredi med nami naš praporček, orgle so zadonele in iz mladih src veselih in srečnih Marijinih otrok je zadonela večno lepa pesem »Lepa si, lepa si roža Marija...«, ki je bila izraz otroške vdanosti in ljubezni Njej, katero smo si izbrali za svojo zavetnico in mater.

Jože Čuješ.

Drejče in radio.

Stara mama pa se ni vznemirjala, kajti bila je izkušena žena, ki je doživela že dosti hudega. Nič ni spraševala, kar uganila je, kaj Drejčetu manjka.

Ni verjela, da bi bil Drejče bolan, ni tipala njegove žile, kako mu bije, ni zahtevala, naj pokaže jezik, če je dosti rdeč, ni mu merila vročine, še obkladkov mu ni dala na trebuh. Pač pa ga je zvečer, dva dni preden je moral nazaj v Ljubljano, vzela v naročje in mu bistro pogledala v oči.

»Drejče, zakaj si žalosten?«

Drejčeta je to vprašanje tako pretreslo, da ni kar nič tajil. Glasno se je zajokal in takoj priznal:

»O, stara mama, ko bi ti vedela! Strašno rad bi imel radio!«

In zdaj je Drejče vso svojo bridkost, ki mu je tako dolgo težila srce, izlil v solze in besede. Kako grozno je žalostno, da nima radia.

Stara mamo je njegova bridkost ganila.

»Zakaj pa tega nikomur ne poveš, fantek moj?«

»Saj sem povedal, pa kaj, ko mi je šlo vse narobe! Lesteneč mi je padel na glavo, maček je skočil iz klavirja, gospod mi je dal samo en dinar — potem sama lahko veš, zakaj radia nisem dobil.«

Da, stara mama je vedela, saj vedno ve. Objela je torej Drejčeta in ga poljubila na solzna lica, da ga potolaži. Drejče pa ima na srcu še več.

»Tisti tatič mi je pa tudi rekel ,prismojena zeljnata glava', pomisli, stara mama! Ali je tebi že kdo rekel ,prismojena zeljnata glava'?»

Ne, stari mami še nihče ni rekel ,prismojena zeljnata glava', vendar pa dobro vidi, da je to grda žalitev,

»Poslušaj me, Drejčče, kar pomiri se! Vse to je minilo in se ne da spremeniti. Pozabi! Da boš pa laže pozabil, te bom peljala v Trst h gospodu Trapšetu!«

Gospod Trapše je ves neumen na radio. Tako rad ima radio, da se še oženiti ni utegnil, ampak je še sam začel sestavljati aparate.

Drugi dan je šla stara mama z Drejčetom k temu možu in ta ga je takoj povabil, naj ostane ves dan pri njem, ko je izvedel, kako rad ima Drejčče radio.

Lahko si mislite, kako strašno vesel je bil Drejčče.

Gospod Trapše je bil nizek, precej debel možak, dobrih sinjih oči in nosil je smešno kozjo bradico rdeče barve.

»Joj, joj,« je dejal Drejčetu, »tako rad imaš radio, pa ti ga nihče ne kupi! Danes pa se bova odškodovala. Le poglej! Kar dvanajst aparatov. Zvečer odprem vse naenkrat. Da bi ti slišal, kako mi pojo! A zdaj ti pokažem svoj najboljši radio, ki sem ga tudi sam sestavil. Pravo čudo ti je!«

Prijel je Drejčeta za roko in ga odvedel v sosednjo sobo. Bila je obednica, preprosta in temna. Miza je bila že za kosilo pogrnjena. Peč je bila zakurjena, kajti soba je bila vlažna. Na koncu sobe pa je stalo lepo pohištvo in na njem je kot sonce blestel zvočnik.

Gospod Trapše mu pravi:

»Glej, to je čisto in samo moj aparat!«

Gospod Trapše pa je hotel, naj Drejčče občuduje ne samo njegov aparat, ampak tudi njegovo spretnost. Začel je torej radio razdirati in pri vsakem kosu razlagati, kakšen namen ima.

Drejčče ga je z zanimanjem poslušal in tega je bil gospod še bolj vesel.

»Vidim, da si res izvrsten fant in ti ni samo za igre. Radio imaš zares rad.«

Ha, to se razume, da ima radio rad! Saj je še zbolel zaradi njega. Hvaležno je pogledal gospoda Trapšeta.

Prvič v svojem življenju je Drejčče srečal človeka, ki ga je razumel, ki je občudoval radio in ga ljubil bolj ko vse drugo. Kolikšna sreča, da ga je stara mama pripeljala semkaj!

Od veselja ves žareč je Drejčče z ušesi in usti poslušal razlago, da mu ne bi ušla nobena beseda.

Prišla je ura kosila in hišna je stopila v sobo, da prinese juho. Gospod Trapše pa jo je nagnal:

»Zdaj ne! Ko bova z radiom gotova.«

Tudi Drejčče je bil enakih misli in gospod Trapše je razlagal naprej.

Čez eno uro je hišna spet pogledala v sobo.

»Gospod, pečenka bo vsa sežgana.«

»Počakajte malo!« jo je zavrnil gospod Trapše.

Spet je potekla ena ura in spet se je pri vratih pokazala glava hišne, ne da bi kaj rekla. To pot pa se je gospod Trapše zares raztogotil.

»Saj vendar vidite, da nimava časa! Naj se kar sežge tista vaša pečenka.«

Hišna se je umaknila in se ni več vrnila.

Gospod pa je zdaj začel razdrti radio spet sestavljati in nazadnje je rekel:

»Drejče, zdaj bova pa lahko poslušala. Kar sedi!«

Fantek je mislil na pečenko, rekel pa je »hvala«, lepo sedel in radio je začel govoriti.

Aparat je bil res sijajen, krepak in doneč glas je napolnil vso sobo. Rekel bi, da je govornik poleg njiju. Govoril je dolgo, zelo dolgo o nafti in petroleju. Drejče ni kdo ve koliko

razumel. Lepo je pa le bilo in gospod Trapše je bil navdušen.

»Si slišal? Ni res lepo? A čakaj, poiskala bova še kaj drugega, recimo koncert!«

Drejče in Trapše sta bila kar zamaknjena in sta se nasmihala drug drugemu.

Vmes pa je Drejče mislil tudi na pečenko. Saj se bo res posušila in zažgala. Škoda je bo, posebno še zato, ker je Drejče že hudo lačen.

Gospodu Trapšetju pa se kaj podobnega še sanjalo ni. Zdaj sta poslušala koračnico, za njo povest in tako dalje, vse, dokler koncert ni bil končan.

Tedaj je vstal.

»Ker sva že skupaj, čas dobro izrabiva!«

Drejče si ni upal ugovarjati in gospod Trapše je ujel nove valove. Slišali so se odlomki opere, šaljiv govor, nato koral. Gospod Trapše je izbiral iz vseh mogočih programov in vsaka točka je bila mojstrsko delo, saj je prihajala iz Pariza, Berlina, Rima, Carigrada, in vsako sta slišala enako različno.

Drejče pa je lačen, ne samo lačen, kar slabo mu postaja od lakote. Vse pa je kazalo, da pečenke ne bo, pa tudi hišne več ne bo.

Poželjivo je škilil na kose kruha, ki so bili na mizi. Da bi vsaj mogel katerega vzeti in ga po tihem žvečiti, ne da

bi se slišalo! A ni se mogel niti ganiti, ne da bi motil gospoda Trapšeta. Že če je nogo postavil na tla ali pa preložil roko, je stol strahovito zaškripal. Gospod Trapše, ki je poslušal miže, je odprl oči in Drejščeta divje pogledal, češ, zakaj me motiš!

Bilo je že grozno. Tudi ogenj v peči je začel pojemati. Res je bilo zraven peči nekaj polen, a gospod Trapše je mislil samo na radio.

»Ko bo ta koncert v kraju,« si je mislil Drejšče, »bom vstal in rekel: Gospod, ali smem priložiti nekaj polen? To ga gotovo ne bo jezilo in bo še vesel, da sem tako postrežljiv.«

Pa še preden je mogel katero ziniti, je gospod Trapše naravnal radio na postajo z novim koncertom, spet sedel, prekrižal roke na trebuhu in se spet blaženo smehljajal.

Drejšče je mislil, da bi se kar molče splazil k peči in priložil. Pa si ni upal. Ko bi s stola mogel vsaj krepko pihnuti. Nekaj žerjavice je še bilo in bi se gotovo razvnela.

Žato je globoko dihnil, napol lica, vrat stegnil, da je kar zardel od napora in so se mu žile napele, ter glasno in krepko pihnil proti ognju.

Gospod Trapše je odprl oči in ga pogledal s tolikšnim začudenjem, da si Drejšče ni upal več pihati.

Tudi igral bi se rad in se je željno oziral po lesenem konjiču, ki bi ga bilo lepo zajahati.

Ko pa je samo malo stegnil vrat proti njemu, je stol spet grdo zaškripal, strašni gospod Trapše ga je hudo pogledal in siknil »pst«! — Drejšče pa je oči spet obrnil k zvočniku.

Tedaj se je Drejšče vdal.

Ker ga je zeblo v roke, je nanje sedel in se ni več ganil.

Dan se je nagibal, v sobi se je polagoma mračilo. Vlaga je curljala po zidu. Drejšče pa je sedel v mraku, tresel se je ves premražen in strašno lačen ter negibno upiral oči v grozni zvočnik, ki je govoril in govoril. Glasovi so Drejščetu šumeli in brneli po glavi, ga omamljali in postajalo mu je slabo. Gospod Trapše pa mu je od časa do časa ves srečen prigovarjal:

»Poslušaj, fantič, in izrabi lepo priliko! Tako krasnih oddaj ne boš nikoli več slišal.«

Že mogoče. A v Drejščetovem duhu se je ta čas nekaj popolnoma presukalo.

* * *

Drejšče se je vrnil k stari mami šele ob desetih zvečer. Mrko je gledal od jeze in z obraza si mu bral strašno razburjenje.

»Ha, zapomnil si bom tvojega prijatelja! Zapomnil si bom njega in njegov radio! Še zdaj mi brni po ušesih! Toliko sem slišal, da imam za vse življenje dosti! Uh, kako sem ga sit! Najprej je ves radio razdril, potem ga spet sestavil in do večera sem moral z njim poslušati, tako da me

še zdaj bolijo ušesa! Opoldne še jedla nisva, pomisli vendar, še jedla nisva nič! Sta pa vsaj dobro večerjala, boš rekla. Kaj še! Radio se je drl naprej, da mi nobena jed ni teknila. In ko je gospod videl, da komaj požiram, ker mi je na možgane pritiskal radiov glas, je mislil, da tako napeto poslušam, in mi je rekel: „Lepo prijateljček moj, vsaj ti imaš radio zares rad.“ In namesto da bi radio zaprl, je rekel hišni: „Odnesite!“ in spod nosa mi je potegnila dobro močnato jed, da je še pokusil nisem! Ha! Radio! Konec, konec, ne maram ga več slišati, sovražim ga! Bom že povedal mačku in medvedu, da se mi je radio do smrti zameril, in nikoli ga ne bom imel!«

To je bila čisto nova izjava, ko je Drejče svojo jezo zdrdral kar v eni sapi in zraven mahal z belo ovojnico, ki jo je vihtel v roki.

»Kaj pa imaš v roki?« ga je vprašala stara mama, zelo se čudeč njegovi jezi.

Drejče je ostrmel in pogledal ovojnico. Zdaj pa se je razjezil še huje.

»Kaj pa vem! Tvoj prijatelj mi jo je dal, ko me je spremil do avtobusa. In veš, o čem mi je trobezljal vso pot? O radiu, ves čas o radiu in samo o radiu!«

»Ali je pismo zate?«

»Da.«

»Smešno, da ti piše, ki si bil vendar pri njem! Ali veš, kaj ti piše?«

»Ne. Potisnil mi je pismo v roke, ko sva se pri avtobusu poslovila, in mi rekel: Pst! Nič se ne zahvaljuj! Pojdi k stari mami in šele tam preberi!«

»No, jaz sem tu. Zdaj pismo lahko odpreš, da bova slišala, kaj ti čudak hoče.«

Drejče je ovojnico molče prerezal. V nji je bil bel list. Drejče ga je razganil in začel glasno brati:

»Ljubi moj prijateljček!«

A že ta naslov ga je na novo razjezil.

»Njegov prijatelj? Ha, nisem njegov prijatelj, pa tudi prijatelj radia ne! — Jaz —«

»Vseeno beri dalje!«

Drejče se je pomiril in bral naprej.

»Ne bodi žalosten, da moraš nazaj v Ljubljano in v svojo sobo, kjer ni radia!« (Drejče obstane.) »Hvala Bogu, da ga ni! Ne maram ga za noben denar!«

Stara mama pa zamahne z roko, češ kaj bi se razburjal, in Drejče bere dalje:

»Danes se ti bodo tvoje želje izpolnile, kajti brzo-vožno ti pošiljam aparat, ki ti je danes pripravil toliko neskajljenega veselja. Ko boš prišel v Ljubljano, te bo že čakal v tvoji sobi. Samo gumb boš zavrtel, pa —«

Drejče ni bral naprej. Pograbila ga je jeza, kolikršne še nikoli ni občutil... Treščil je pismo gospoda Trapšeta ob tla, ga teptal z nogami in kričal:

»Joj! Kakšno smolo imam! Zdaj, ko se mi je radio pristudil, mi ga pa pošiljajo! (Konec.)«

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

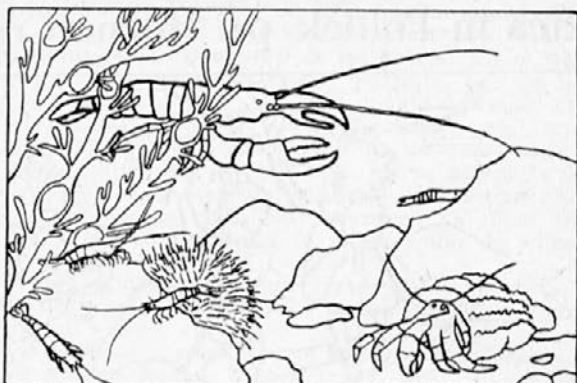
14.

Poldek se je oborožil s prazno polžjo hišico, Nežica z vejo alge. Sipa je po navadi zelo bojevita, vseh teh oboroženih nasprotnikov pa se je le zbal. Ubogi goli rak mehkužec je to priliko porabil in se popolnoma skril pod skalo.

15.

Otroka sta vesela, da sta ga rešila smrti, in mu pomahata v slovo. A že ju konjička odneseta nazaj h kraljici morja. Rožnata ribica pove, kaj so na sprehodu doživeli, in tudi raka ne pozabi. »Vidim, otroka, da imata dobro srce,« se nasmehne vila. »Zato vaju bom poplačala.«

16.

»Pri nas v morju je žal tako, da močni zatirajo in požirajo slabotne. Vidva pa sta vsaj eno bedno živalco rešila. Zato vama vračam prostost. Brž se torej vrnita k svojim staršem, ki vaju že zaskrbljeni iščejo!«

17.

Otroka se vsa srečna spogledata. Torej bosta vendarle spet videla svojo mamo, sinje nebo, toplo sonce! Joj, kako bo lepo! Zato se Poldek približa vili in ji poljubi roko, Nežica pa se ji iz srca zahvali in naredi poklonček. (Konec.)

Pošta malega Jezusa

Iz Sel pri Slovenjem Gradcu. Vsi smo se razveselili onega mojega dopisa, ki ste ga priobčili v »Lučki« št. 6. Pošiljam Vam tudi »Jezusove dneve«, štirje lističi so moji, eden pa je od mojega prijatelja. Kadar mi vest narekuje, sem zelo vesel, ker lahko napišem v okence križce. Včasih pa meša tudi satan svoje grde kremplje vmes, takrat pa moram napisati ničlo. Pošiljam Vam tudi sliko, upam, da nič ne bo romalo v koš.

V »Lučki« mi posebno ugaja povest »Drejče in radio«, pa tudi zgodbica »Nežica in Poldek pri Rožnati ribi«. Vsak mesec sem z vso vnemo izpolnjeval »Jezusove dneve« s prošnjo k ljubemu Jezusu, da bi dal svetu mir.

Srčne pozdrave v Vašo belo Ljubljano Vam pošiljata Vaša mlada in zvesta prijatelja

Cigler Ivan in Grobelnik Gustl,

učenca 4. razr. lj. šole v Selah pri Slovenjem Gradcu.

Iz Bučke. Na prijaznem gričku, razglednem daleč naokrog, stoji lepa župna cerkev, ki se imenuje Bučka. Ze po posebnosti svojega bučastega zvonika, po katerem ima tudi cerkev svoje ime, je znana daleč naokrog. Lepota njene zunanosti opozarja vsakogar, da je tudi njena notranjščina krasno urejena.

Predvsem se odlikuje po svojih umetniško izdelanih in bogato pozlačenih oltarjih, kakršnih nima vsaka cerkev. V velikem oltarju ima prvo prednost med svetniki sv. Matija, patron župnije. Ob njem se v dve vrsti košati vinska trta, polna najsočnejšega grozdja. Posebno lep pa je tabernakelj, mala hišica ljubega Jezusa, ki ima na vratcih upodobljeno sliko presv. Srca, iz katerega se razlivajo žarki Njegovih milosti. Tudi Marijin oltar in oltar sv. Roka sta močno podobna velikemu.

Prečastiti g. pater! Gotovo se boste kdaj mudili na Dolenjskem in takrat ne pozabite priti pogledat naše lepe župne cerkve. Gotovo bo tudi Vam ugajala.

V letošnjem postu sem tudi jaz začel izpolnjevati »Jezusove dneve«. Če jih boste želeli videti, Vam jih bom ob koncu šolskega leta poslal.

Dominik Rudolf Knafelj,

učenec IV. razreda na Bučki.

Iz Ljubnega na Gorenjskem. Ljubno je na glasu daleč po svetu po Marijini božji poti. Pa gre o naši vasi tudi glas, da smo mrzli za Boga in cerkev. Pa ni vse res! Mi mladi skušamo ta pretiran glas postaviti na laž. Le pogledjte, kako: kar dvakrat mesečno prihajamo k spovedi in sv. obhajilu, na otroško nedeljo, ki je četrta v mesecu, pa vsi brez izjeme. Takrat imamo navadno tudi shod, da kaj lepega slišimo, pojemo, deklamiramo, sklenemo. Nismo kot čreda kozličkov, temveč organizirani: svojega načelnika imamo, tajnika, blagajnika in še posebej misijonarja. Deklice pa tudi. Že dvakrat smo imeli devetdnevnicu za mir in smo ves čas hodili k sv. obhajilu in goreči molitvi. Tudi v prvih petkih nas je kar lepo število pri obhajilni mizi, da zadostujemo Jezusu tudi za svoje grehe. »Lučke« imamo naročene 20 izvodov, pa prihaja še posebej na nekatere naslove. Naš načelnik pa raznaša nabožne liste po fari, da ima kar dosti opravka. — Sobota, Marijin dan, je dan obilnejše udeležbe pri sveti daritvi. In pri Dej. sv. Detinstva radi sodelujemo. Za leto 1940. smo nabrali din 128.50, dobro vedoč, da je dokaj fara, ki niso zbrale v ta namen nič. Blatijo nas pa vseeno! Pa znamke zbiramo, staniol tudi, samo tega je zdaj malo, ko je čokolada že kar luksus. — Knjižic Salezijanske družbe ima že vsak otrok po nekaj, g. župnik nas kar namesto podobic obsipajo z njimi za priznanje in za pobudo k učenju.

Naši rajni prijateljčki

† **Mimica Kladnik**, umrla 15. II. 1941. Bila je učenka 3. razreda osnovne šole v Radečah pri Zidanem mostu. Dvanajst pomladi je preživela pri dobrih starših, trinajsto bo praznovala v nebesih. Bila je predobra za ta svet, zato jo je Bog presadil na rajске trate. Bila je zvesta naročnica »Lučke«, ki jo je vsak mesec komaj pričakovala. Kako težko smo se ločili od nje. Še bolj nam je bilo zato težko, ker je nismo smeli videti mrtve. Imela je bolezen meningitis. Iskala je pomoči v bolnišnici v Ljubljani, pa ji niso mogli rešiti življenja.

Martin Kladnik

in učenke 3. razreda dekliške ljudske šole.

† **Mali Francka** iz Smartna pri Cerkljah je umrla dne 25. februarja v ljubljanski bolnišnici. Bila je zelo pridna in mirna deklica. Hodila je v II. b razred in je bila v Marijinem vrtcu. Znala je veliko pesmic in molitvic. Najrajši je prepevala »Še gori ljubezen« in »Le za Jezusom hodimo«. Po osmih tednih hudega trpljenja jo je Marija presadila v svoj

nebeški vrt. — Težko smo Te čakale, da bi Te še enkrat videle. Žalostno je bilo naše srce, ko so Te pripeljali mrtvo. Na dan pogreba smo Te spremile po sveti maši na pokopališče. Draga Francka, ki se sedaj veseliš pri Mariji, bodi naša priprošnjica pri Jezusu, ki si ga tako rada prejemala v svetem obhajilu, da tudi me enkrat pridemo za Teboj k Mariji v nebesa.

V imenu Marijinega vrtca Tvoja sestrična

Milka Teran in Jenko Marija.

† **Minka Kastelic**, umrla 23. aprila v Višnji gori. Sprva nismo mogli verjeti, toda ko je ob sedmih zazvonil mali zvonček, smo zvedeli bridko resnico. Pokojna Minka je bila stara deset let. Znala je ljubiti Jezusa z vsem srcem. Vsa s cvetjem posuta je ležala na mrtvaškem odru kot najlepša cvetka, ki si jo je izbral božji Zenin.

Ob grobu je bridko zaplakala njena mamica, ko so ji edino hčerko položili v grob.

Žalujoče prijateljice.

† **Olga Lenko** iz Žlabora je umrla 4. marca 1941. Obiskovala je 4. razred osnovne šole v Nazarjih. Bila je pridna, mirna in dobra deklica. Skupno z bratcem je bila naročena na »Lučko«, ki jo je še v boleznih zelo rada prebirala. Že v prvem šolskem letu je pristopila h Klaricam.

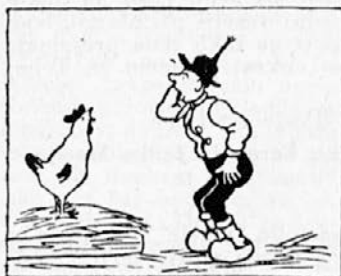
Prerano si odšla pred nami
v deželo sončno nad zvezdami.
Zdaj v tihi jami mirno spiš,
nazaj na svet si ne želiš.
Truplo Tvoje sladko sniva,
duša pa že raj uživa.

Tvoja součenka Vida Vrtačnik.

† **France Potočar**, učenec III. razr. lj. šole. Kar verjeti nismo mogli pretresljive novice, da je Tvoje mlado življenje tako hitro ugasnilo. Zjutraj si bil še zdrav in vesel, zvečer pa že med angelci. Za Teboj ne žalujejo samo Tvoji domači, temveč vsa okolica, ker Te je vse ljubilo, najbolj pa mi, Tvoji sošolci. Bil si navdušen ministrant, ki se nisi ustrašil ne truda, ne mraza, ne temne noči. — Prosi za nas, dragi France, in za Tvoje starše, bratce in sestrici, da bi lažje prenašali udarec, ki ga je zadala Tvoja smrt, in da se nekoč srečni snidemo.

Tvoji sošolci iz Orehovice pri Št. Jerneju.

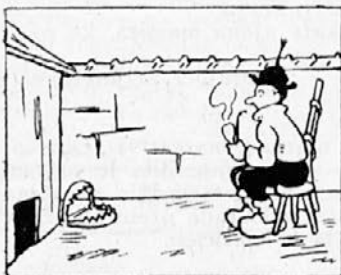
Prebrisani stric.

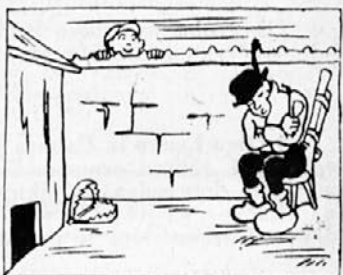
1.
Stric že dolge dneve tri
jaje v gnezdu našel ni.

2.
Da dobil bi tata v last,
je nastavil strašno past.

3.
Vneto čaka s pipo v roki
in s puškico ob boki.

4.
Ko stric zadremlje in zaspi,
tat na dvorišče se spusti.

5.
Past zaškriplje, tat poskoči,
stric pa urno s puško poči.

6.
Tat zdaj v bolečinah stoka
in nad grehom svojim joka.

NASLOVNA SLIKA NA OVITKU

nam predstavlja sv. Antona Padovanskega, ki drži božje Dete v naročju. Sv. Anton je bil rojen leta 1195. v Lizboni na Portugalskem. Starši so ga vzgajali z vso skrbjo za nebesa. Deček je rasel in čim večji je postajal, tem večja je bila tudi njegova ljubezen do Jezusa. Večkrat je ušel svojim tovarišem od igre in se podal v cerkev, kjer se je pred tabernakljem potopil v pobožno molitev. Ko je postal mladenič, je vstopil v frančiškanski red. Znal je čudovito lepo pridigovati. Kadar je govoril o božjem Detetu in njegovih ljubezni do nas, se mu je obraz kar svetil v nadzemski luči. Razumljivo je, da so ga vabili k sebi Španci, Francozi in Italijani, da bi poslušali njegovo sveto besedo. Nekoč je prenočeval sveti Anton v hiši svojega dragega prijatelja. Vse je že trdno spalo, le hišni gospodar je imel še nekaj opravkov in se je zakasnil. Pozno ponoči je šel mimo sobice, v kateri je prenočeval svetnik. Zapazil je jasen svetlobni žarek, ki se je vsipal skozi špranjo v vratih. Nehote se je sklonil in pogledal v sobo. Sveti Anton kleči; pred njim pa se ziblje na zlatem oblaku božje Dete, ki ga vzame svetnik v naročje in ga poljubi. Tedaj mali Jezus izgine in jasna svetloba ugasne.

Jezus prihaja k tebi v svetem obhajilu. Ali ni to največja sreča? Bodi nedolžen kot sveti Anton in Jezus bo v tvojem srcu s svojo milostjo vekomaj ostal.

REŠITEV UGANK V „LUČKI“ ŠT. 8:

1. Sestavljalnica: plot, krst, ruta, ilov, zima, p. Krizostom.
2. Magični kvadrat: potok, omama, tanek, omelo, kakor.
3. Rešitev: Jemlješ izmenoma eno črko spredaj, eno zadaj in dobiš: Poravnajte naročnino za „Lučko“!

Vse tri uganke je pravilno rešila: Likozar Kristina, Predoslje pri Kranju.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 6 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.